

Jeg har længe undret mig over, hvordan man kan få en dom i Grønland til behandling i Danmark. Man erklæres rask af hospitalet; de grønlandske myndigheder meddeler, at det ikke er muligt for den pågældende at vende tilbage til Grønland, fordi dommen lyder: Behandling i Danmark.

Det undrer mig, at man overhovedet kan have et sådant system, og det vil jeg godt bede justitsministeren om enten at ordne eller også at redegøre for, hvor det stammer fra.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Den psykiatriske udrykningstjeneste har allerede været nævnt to gange i dag, en gang af sundhedsministeren, der beklagede, at det ikke rigtig var blevet til noget – og fru Lindbo Larsen nævnte det også.

Jeg er helt enig i, at den psykiatriske udrykningstjeneste er nødvendig. Jeg vil påstå, at det, at man ikke har haft den, allerede har kostet menneskeliv. For når politiet rykker ud med maskinpistoler og skudsikre veste til mennesker, der er ulykkelige og er i en eller anden krise, så har politiet – og det skal jeg såmænd ikke klandre dem for – ikke andre magtmidler end det. Men det gør jo så også, at de skyder, og der er altså folk, der er døde af det, hvor en psykiatrisk udrykningstjeneste naturligvis kunne være med til at få det til at blive en helt anden situation.

Men det, jeg må sige her, er, at jeg faktisk købte af hr. Kaalund varen psykiatrisk udrykningstjeneste for 3 år siden i forbindelse med et budgetforlig i Københavns Amt. Og hr. Kaalund har ingen problemer med, at han gerne vil støtte det forslag, men det er bare ikke blevet til noget endnu. 3 år efter er det ikke rigtig blevet til noget, som sundhedsministeren siger, fordi der er en faglig diskussion om, om man nu kan få nok for at rykke ud til dem, eller det er for farligt at rykke ud til dem. Jeg ved ikke, om de pårørende, hjemmehjælperne og alle de andre, der tager ud til sindslidende, også skulle til at bruge det argument: Det er nok for farligt, så lad dem sidde og rådne op.

Derfor vil jeg gerne allerede nu opfordre sundhedsministeren til at blande sig i den forhandling. Det kan ikke være rigtigt, at nogle faglige organisationer skal sætte et folkevalgt organ, der afsætter midler og træffer en beslutning, ud af kraft. Vil det betyde det samme i forbindelse med vores dagsorden nu, hvor vi også

opfordrer til den udrykningstjeneste? Skal vi så mødes af læger og andre, der siger: Ja, hvis vi fik lidt mere i timen eller det var knap så farligt, så vil vi gerne rykke ud?

Jeg synes, at vi skal slå fast fra starten, at den beslutning nu skal blive til noget. Og derfor var jeg meget glad for, at både fru Lindbo Larsen og sundhedsministeren nævnte udrykningstjenesten. Lad den dog så blive til noget, for det er en god idé. Den kan afbøde nogle af de værste, uhyggelige ting, der er sket omkring de sindslidende, for fremtiden, altså sådan at de her situationer ikke opstår. Og der er et kraftigt behov for at få det. Lad ikke nogle faglige diskussioner stoppe det her. Det har nu varet 3 år; nu må det vel være nok.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er vedrørende den psykiatriske udrykningstjeneste, jeg kommer herop. Der har jo været forsøgt nogle forskellige modeller. Dels har man forsøgt at forhandle med hospitalsafdelingerne for at få dem tilknyttet sådan en psykiatrisk udrykningstjeneste, og dels har der været en forhandling med de privatpraktiserende psykiatere i håb om, at de ville entrere på sådan en ordning.

Det kunne være meget nyttigt at få at vide: Hvad er det, der går galt? Er det alene et økonomisk spørgsmål, eller er det noget med sikkerheden, eller hvad er det? For det er jo helt rigtigt, hvad hr. Peter Duetoft siger: Der er så mange andre, der kommer i hjemmene hos de sindslidende, mennesker, som måske ikke engang er så veluddannede til netop at tage sig af sindslidende, som psykiatere må formodes at være. Så det er vigtigt at få at vide: Hvad er det? Hvorfor kan disse ordninger ikke komme i gang?

Det er det samme i Københavns Kommune som i Københavns Amt. Det er politisk vedtaget, at der skal være en udrykningstjeneste, det er flere år siden, der er sat penge af til det, men det er ikke blevet til noget. Så der er i allerhøjeste grad brug for, at man ser på problemerne i det og så får de problemer løst. Det må kunne lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Specielt hr. Jerup rettede nogle spørgsmål til mig, og det var bl.a. spørgsmålet, om pengene blev brugt efter hensigten. Og dér vil jeg gerne